

Κερατίνη σάλπιγξ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ

ΥΛΙΚΗ, ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε, ἐκλιπόντος τοῦ τελευταίου γόνου τῆς μακεδονικῆς δυναστείας, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ ἀρχηγέτης τῶν Κομνηνῶν. Τὸ κράτος, εἰ καὶ ἀπέβαλε περὶ τὰ τέλη τῆς περιόδου ταύτης τὴν κάτω Ἰταλίαν, εἶχεν οὐδὲν ἤτιον ἔκτασιν μείζονα ἢ ὅτε ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ Βασίλειος ὁ μακεδῶν διότι ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀνεκλήθη ἡ Κρήτη, ἡ Κύπρος, ἡ Κιλικία, ἀξιόλογον τῆς Συρίας μέρος καὶ ἐν Εὐρώπῃ πᾶσα ἡ Βουλγαρία. Δύο νέοι πολέμιοι, οἱ Τοῦρκοι ἀπ' ἀνατολῶν καὶ οἱ Νορμαννοὶ ἀπὸ δυσμῶν, εἶχον μὲν ἐπιφανῆ ἀπὸ τινος χρόνου ἀλλ' οἱ στόλοι καὶ οἱ στρατοὶ τοῦ κράτους οἱ πρὸ μικροῦ ἔτι τοσοῦτο καιρίας κατενεγκόντες πληγὰς εἰς τοὺς Μωαμεθανοὺς καὶ εἰς τοὺς Βουλγάρους ἐφαίνοντο πλέον ἢ ἱκανοὶ νὰ ἀποτρέψωσι τοὺς ἐπικρεμασθέντας αὐθις εἰς τὸν ὀρίζοντα κινδύνους. Ἡ ὑπερτάτη ἀρχὴ εἶχε μὲν περιέλθει ἐσχάτως εἰς χεῖρας ἀσθενεῖς καὶ ἀνικάνους ἀλλ' οἱ διάσημοι στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι οἵτινες ἐξηκολούθουν διασφύζοντες τὰς παραδόσεις τοῦ Νικηφόρου Φωκά καὶ τοῦ Ἰωάννου Τσιμισκῆ καὶ τοῦ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου, ὁ Γεώργιος Μανιάκης, ὁ Νικηφόρος Καραντηνός, ὁ Κατακαλὼν Κεκαυμένος, ὁ Ἰσαάκιος Κομνηνός καὶ πλείστοι ἄλλοι, τοσαύτας ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης δρέψαντες δάφνας, ἦσαν ἔτοιμοι, καταλαμβάνοντες τὴν βασιλείαν, νὰ ἀνανεώσωσι τὰς λαμπρὰς ἡμέρας τῆς 10 ἑκατοναετηρίδος. Οἱ πόροι τοῦ δημοσίου ταμείου ἦσαν ἀνεξάνηλοι. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Βασίλειος Β', ἀφοῦ διεξήγαγεν ἐν διαστήματι 40 καὶ ἐπέκεινα ἐνιαυτῶν τοσοῦτους καὶ τηλικούτους πολέμους, καὶ ἀφοῦ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ οὐδένα εἰσέπραξεν ἄμεσον φόρον, κατέλιπε περὶ τὰ 250.000.000 δραχμῶν ἀποταμίευμα. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι αἱ ἔτησιν εἰσπράξεις τοῦ κράτους τούτου συνεποσοῦντο εἰς 600.000.000 δραχμῶν καὶ ἐπέκεινα, ἰσοδυναμοῦντα σήμερον πρὸς 3000 ἑκατομμύρια τοιούτους δὲ πόρους οὐδὲ κατ' ὄναρ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τότε ὁ δυτικὸς κόσμος, ὅστις πολὺ ἀπέιχε τῆς παρ' ἡμῖν ἀκμαζούσης τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ποικίλης βιομηχανίας, ὣν ὑπόφορος τῶν ἡμετέρων, κατὰ τοῦτο, ὅπως σήμερον εἴμεθα ἡμεῖς ὑπόφοροι αὐτοῦ, ἔχων διοικήσιν ἀτελεσιάτην ἔτι, οὐδὲ δυνάμενος, πολλοῦ γε δεῖ, νὰ συγκροτήσῃ στρατοὺς καὶ στόλους, οἵοι ἦσαν οἱ τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους στόλοι καὶ στρατοί. Δὲν λέγομέν τι περὶ τῶν Μωαμεθανῶν, διότι τότε οὗτοι εἶχον περιέλθει εἰς τὴν ἐσχάτην παραλυσίαν καὶ ἀναρχίαν. Ἐν τῇ 11 λοιπὸν ἑκατοναετηρίδι, τὸ κράτος τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἦτο ἔτι τὸ πλουσιώτερον καὶ τὸ τεχνικώτερον διοικούμενον τῶν ἐπὶ γῆς κρατῶν ἠδύνατο νὰ συγκροτήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ πεζικὴν καὶ ναυτικὴν δύ-

